

[Gert Petersen.]

skitsede udvikling og de energipolitiske prognoser. Ikke for at slå ind på en nulvækstfilosofi, men for at bryde med den filosofi, som er gældende i dag, og som jeg også tror at de fleste af ordførerne står for, at det næsten er ligegyldigt, hvad der vokser, bare det vokser, så er det godt, altså en slags vild vækst, hvor det forekommer mig at blive mere og mere nødvendigt, at væksten må styres, at der er visse områder, hvor man bør fremme en vækst, mens der til gengæld er andre områder, hvor man bør hæmme den.

Det gælder altså bl. a. netop på energiområdet, at her kan der være et helt klart behov for at hæmme væksten, og det må så igen få en række andre følger.

Jeg skal kommentere forskellige af de betragtninger, som ministeren gør sig i denne redegørelse. Der er ting, jeg synes er rigtige og gode, ansatser til noget, og der er andre områder, hvor jeg må indrømme, at jeg føler mig noget skuffet over redegørelsen.

Ministeren starter med nogle betragtninger omkring olieforbruget og udsigterne for olieforbruget. Her vil jeg egentlig godt advare imod, at man alt for højt og alt for mange gange råber: ulven kommer. Jeg tror, at en af grundene til, at den psykologiske forskrækkelser, som satte ind i 1973, og som virkelig gav anledning til store besparelser i privatøkonomien på det energimæssige område, har fortaget sig, og at resultatet er, at vi nu har fået en langt større vækst, end vi havde ønsket, netop er, at man i 1973-74 måske råbte for højt, at nu stod den store katastrofe lige for døren.

På samme måde synes jeg, at man er inde på nu at tale om 1980'erne som det helt katastrofale tidspunkt. Når vi så kommer frem til 1980'erne, og det viser sig, at der alligevel findes ganske betydelige nye oliereserver at afdække, og det vil jo allerede vise sig, før vi kommer ind i 1980'erne, så vil virkningen af dette advarselsråd også have fortaget sig, og hvordan virker så det næste advarselsråd?

Der er efter alt at dømme oliereserver verden over i hvert fald til det næste halve århundrede med og formodentlig et stykke tid endnu. Men det er da fuldkommen rigtigt, at oliereserverne vil slippe op, og et tidsperspektiv på bare 50 eller 75 år er i virkeligheden også meget beskedent og må give anledning til, at man virkelig lægger kursen om. Jeg har altså ikke det mindste imod, at man udtaler sig

advarende, men jeg advarer imod, at man giver advarslen en så truende form, som den har fået her, og som jo igen afspejler præsident Carter. Jeg synes, det er ganske interessant, at de meget pessimistiske olieopgørelser fra USA måske kan hænge sammen med, at de store olieselskaber – og det er dem, der står for indsamlingen af disse tal – i de sidste 10-15 år har været langt mere tilbageholdende med at lede efter nye reserver på det amerikanske fastland bortset fra Alaska, end de var tidligere, og det er klart, at så afdækker man heller ikke så mange reserver, som man gjorde tidligere.

Jeg undrer mig også en lille smule over den opgørelse, hvor man stiller OPEC-landene op imod, jeg tror det er OECD-landene. Forholdet er faktisk det, at Sovjetunionen, hvis ikke jeg er meget galt orienteret, i dag er en større olieproducent end USA og med udsigt til en kraftig forøgelse af olieproduktionen dér. Man må også forvente, at Kina kommer alvorligt ind i billedet på det område. Det vil altså være for snævert kun at holde sig til OPEC-landene.

Den konklusion, som jeg vil drage af det, jeg netop har sagt, er, at vi har en tidsfrist på, skal vi sige et halvt hundrede år til at sikre overgang til andre former for energiforsyning eller i hvert fald sikre, at andre former for energiforsyning bliver dominerende, og det er vel egentlig også den tidsfrist, som regeringen arbejder med i sin egen plan. I 1995 skulle vi være nede på 48 pct., hvad olien angår, for så vidt angår dækningen af den danske energiforsyning, så deri er vi i og for sig ikke uenige.

Selve energiplanen har stået over for en lang række vanskeligheder, som det også noteres af ministeren. Jeg mener, at disse vanskeligheder må overvindes, og de må overvindes inden for meget kort tid, heri kan jeg helt følge ministeren, og vi vil godt støtte ham.

Men jeg er lidt skuffet over, at den alternative skitseplan, som en række forskere omkring OOA har udarbejdet, har fået så ringe plads i ministerens redegørelse. Den nævnes lige og bliver kaldt en supplerende plan. Det er jeg da ikke helt uenig i. Det er en supplerende plan, hvor man har taget de 20 pct., som i 1995 skulle dækkes ved atomkraft, ud og erstattet dem med andre former for energiforsyning. Men jeg synes nok, at selv om det er en supplerende plan, kunne man have forventet, at ministeren i højere grad havde taget sig af de problemer og virkelig var gået ind i en diskus-